

Jeg har saamænd ikke det ringeste imod de kære Mennesker. Kun kan jeg ikke forlige mig med, at de spytter paa mine Gulvtæpper — ja, for det var der sidste Gang en, der gjorde. Mulig er sligt en Ytring af den Følelsernes ædle Umiddelbarhed, hvorom De før talte saa smukt; men ikke desmindre er jeg den helst foruden Og nu var det altsaa, jeg vilde bede Dem om, at ogsaa De vilde vise Dem rigtig elskværdig mod vore Gæster iaften. Og skulde det paa en eller anden Maade hænde, at jeg i Aftenens Løb fik Forfald — f. Eks. ved, at jeg blev overfalden af min store Hovedpine eller sligt — saa er De nok saa god at være min galante Stedfortræder hos Damerne.“

„Frøkenen kan — som De veed — ganske befale over mig,“ svarede Emanuel, idet han med ironisk Høflighed blottede sit Hoved og bukkede. „Er der ellers noget, hvormed jeg kan være Frøkenen til Tjeneste?“

„Ja — De vil nok vise Dem saa forekommende for en Gangs Skyld ikke at være altfor upræcis idag. Jeg tror, at Fader ved denne Lejlighed vilde blive særlig utaalmodig, dersom vi skulde blive nødt til at vente efter Dem. Kom derfor heller en halv Time før Tiden — saa kan De ovenikøbet hjælpe mig lidt med Arrangementet.“

„Jeg skal gøre mit bedste! Men saa maa De virkelig ogsaa tillade, at jeg forlader Dem nu. Der ser jeg desuden Deres Hr. Fader komme med ilsomme Skridt. De kan tro, der er noget alvorligt ivejen med Salaterne! Jeg har den Ære at anbefale mig!“ —

Nede for Enden af Alleen var Provst Tønnesen virkelig kommen tilsyne. Han gik med Hænderne paa Ryggen — aabenbart ifærd med at memorere en Festtale. Men saa saare han fik Øje paa det unge Par ved Bænken, vendte han skyndsomst omkring og vandrede videre den anden Vej ind gennem Haven.